

DÉLMAGYARORSZÁG

75. évfolyam, 235. szám
1985. október 7., hétfő

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEVED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Havi előfizetési díj: 43 forint
Ára: 1.80 forint

Újgazdagodásaink

Megvallom, nem szeretem, ha egy húszéves is alig van fiatalember kiugrik előttem valamilyen, mifelénk leginkább autósodának számító járgányból, oly elegáns mozdulattal csukva be magától értetődően az ajtót, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ő Opellal (VW-vel, Toyotával, Mercedesszel), vagy ki tudja, mivel még — furikázzon. Két okból sem szeretem. Mert föltehetően furcsa indulás ez egy húsz-egynéhány éves gyereknek, aki alig-ha maga kereste meg a Szuzukira valót, és szülei is ki tudja, hogyan? Szóval, nem tudom, mi is lesz belőle, milyen ember, mondjuk, úgy negyven-egynéhány éves korára? És — második okként — tán azt sem szégyen bevallani, hogy ilyenkor egy kicsi, icipici irigység is munkál bennem, amikor öreg Zsigulimmal, vagy újabb, de sok bajú Dáciámmal bajlódok: nekem aztán sosem lesz az életben ilyesféle álomautóm.

Picike ez az irigység, s minden eszközzel el is fojtom magamban rögtön, mert hát az autó nem más végül is, mint az élet egyik komfortos tartozéka. Márkaja inkább különbségeket jelez, jövedelemben, rokoni kapcsolatokban, üzletben és foglalkozásban. Irigységem legfőképpen azért nyiladozik, mert nem biztos, hogy reális különbségeket. Mert láttam én már akadémiakust Trabantból kiszállni!

Sokszor, igaz, nem is a márka izgat, inkább az életkor. Tudom, legalábbis furcsa lenne a részemről azzal előjönni, hogy „bezzeg, a mi időnkben!” Mert hát az a „mi időnk”, mármint hasonlóan bohém fiatalságunk, azért nem is volt olyan messze, s tudom, magam is kilógtam akkor korosztályom sorából, amikor — egy több éves ösztöndíj összegét kemény takarékosággal megtoldva — birtokosává lehettem egy tízéves, szétesőfélben levő hatszázás Trabantnak. Mert hát autótulajdonos lettem. És kicsit kényelmesebben végezhettem munkámat, saját fizetésemből fizetve a benzint és a szerelőt.

Lehet, hogy öregszik az ember, és néha, lelke legmélyén, már olyasféle megjegyzéseket is megenged magának: „hogyan ezek a mai fiatalok?” És az is lehet, hogy nem is annyira az irigység, inkább a szociális vagy gazdaságpolitikai érzékenység berzenkedik föl benne olykor. Mindaddig legalábbis, amíg a látványt, mondjuk, a Klauzál téren találkozik. És ha mást?

Nemrégiben az Adrián jártam. Egy kedves, kis városkában, Dubrovnik mellett, egy hétre. És dél-előttonként, amint a kempingből lesétáltam az ősszel is fölöttébb kellemes strandra, vagy már ott volt, vagy később érkezett egy honfitársi autó. Fiatal, huszoneves gyerekekkel, szőrffel a tetején. A széldecskát ugyan egyszer sem oldozták le róla, mégis, kocsival jöttek. Az is hamarosan kiderült, útjaikat látva, hogy a kempingtől nem messze laknak, valamelyik magánházban bérelt szobában. És az autó egy elegáns Volkswagen Passat volt.

Eleinte csak néztem őket, és néztem az autót. Lehet, kis irigységgel is, mert egész úton műszaki hibával küszködtem. Gondoltam, nekik könnyebb lehetett. Aztán lassan kezdtem büszke is lenni. Mert anynyi idegen rendszám között, szerencsére, sok volt a magyar, és a magyar rendszámú autók között, szerencsére, akadt bőven a már előbbieken is emlegetett, mifelénk inkább csak álomtípusok közül is. És kezdtem rájönni: az, hogy ennyi magyar turista, és ilyen autókkal is jelenik meg Európa különböző országaiban, az végül is reklám. Reklám nekünk, Magyarországnak, és a szocializmusnak is. Mert nyomatékosan mutatja föl országnak-világnak: nem is vagyunk mi olyan szegények!

Az öröme különben egy régebbi, ausztriai élmény szolgáltatja az igazi okot, amikor a hideg, esős nyári estében szoba kivételére kényszerültem az obligát kemping helyett, és ahol a nagyon kedves háziasszony sajnálkozva szeretgetett bennünket. Mert hogy a férje üzletember, és nagyon sokat jár a szocialista országokba. És nagyon sokat mesél arról, hogy mi bizony szegények vagyunk. És ő még sirni is szokott. (Lehet, gondoltam, de én mégsem kényszerülök kiadni egy szobát turistáknak.) És hogy mennyire szeret bennünket, magyarokat, mert mi utazunk és randesek vagyunk, sosem reklámálunk.

Szóval, megvallom, örültem, és maig is örülök, hogy fiatal magyarok csaphatják be maguk mögött egy-egy Opel, Toyota, Volkswagen, Mercedes ajtaját, idegenben. Mert igenis: lássák másutt is, hogy azért mi is élünk, gazdagodunk, utazunk. Egy ilyen látvány meggyőzőbb lehet millió újságicikknél!

Tudom, aligha osztozik mindenki maradéktalanul örömeimben. Mert akinek nincs lakása vagy két gyerekekkel másfél szobában lakik, és huszoneötödikén gondot okozhat a tíz deka párizsi, legkevesebb, hogy mélyen igazságtalannak érzi, hogy másoknak ilyesmire is telik. Főként, ha ő maga nem igazán tehet arról, hol tart, milyen gondokkal küszködik. De úgy érzem, a magunk szempontjából is jobb, ha szélsőségekkel is, de fejlődünk (mert láttam már NSZK-beli autópályán pöfögő, húszéves, 500-as Trabantot is, hazai rendszámmal!). De a szélsőségekkel terhes fejlődés is sokkal jobb, mint a szociális igazság patikamérlegén kimért szürke helyben járás, amiből mindenki egyenlően részesedik. Mert tán az lenne a legriasztóbb, kifelé és befelé — egyaránt.

Szavay István

Minden széknak akadt gazdája

Evente egy-két millió forintot ért a faluszépitők szorgoskodása. Név szerint köszönetet mondott a helybelieknek, felsorolta, ki mit csinált. Különösen az óvoda felújításánál segítettek a fiatalok, és az idősök egyaránt. De a népfront felhívására sokan még az erszényükbe is nyúltak, az út-, járdaépítéshez pénzt adtak. Így a társadalmi munkát forintokkal egészítették ki. Rőske jelentősen urbanizálódott öt esztendő alatt. A változások szembetűnőek. A településfejlesztési versenyben többször is második helyezést ért el a falu, és ezért a Csongrád megyei tanácstól 400-400 ezer forint jutalmat kapott. Mással is büszkélkedhetnek a rőskeiek, szívesen mutatják az újonnan épült orvosi rendelőt, a vízvezetékek ellátott utcákat, és azzal dicsekednek, hogy számítógépet és képmagnót vettek az általános iskolásoknak.

Magyari László tanácselnök elismerően beszélt a népfrontosok kezdeményezéseiről, majd bejelentette, mindent megtesznek, hogy a faluban maradjanak a fiatalok, és ne költözzenek Szegedre. Anyagi támogatást ad a tanács az otthonteremtéshez, vonzóbb életkörülményeket akarnak biztosítani, és ehhez a helybeliek segítségére számítanak. A tanácselnök szót arról is, a következő öt éves tervben a falu elsősorban önmagára támaszkodhat a fej-

A rőskei művelődési ház bejáratánál Vereczky Gyula, a falu népfrontelnöke idegesen álldogál. Sűrűn pillant az órájára, és azzal fogadja az érkezőket, lehetséges, hogy később kezdődik a falugyűlés. Magyarázatképpen hozzáteszi, ilyenkor még sokan dolgoznak a paprikaföldeken. Pénteken délután 5 órára hirdették a találkozót, és tíz perccel a kezdés előtt alig húszan ültek a kultúrház szépen feldíszített nagyszobájában. Aztán fél órával később a népfrontelnök nem akart hinni a szemének, mert minden széknak akadt gazdája. A paprikaszüret ellenére, több százan eljöttek. Eljöttek, mert többek között arra kíváncsiak, mekkora lesz a településfejlesztési hozzájárulás. A falugyűlés minden résztvevője egy stencilezett levelet vett át a bejáratnál. Rőske tanácselnöke ebben ismertette, a lakosság forintjait mire szeretnék elkölteni. De mielőtt ezt megvitátnák, Szili Emilia, a község népfronttitkára ismerteti az elmúlt öt év társadalmi összefogásának eredményeit.

lesztéseknél. Kérte, szavazzák meg a településfejlesztési hozzájárulást, melynek összegét évi 600 forintban javasolják meghatározni ingatlanonként, lakásonként. Az így összegyűjtött pénzt az iskola napközis konyhájának és éttermének felújítására, egy 50 személyes óvoda építésére, valamint új ivóvíz-kút fúrására szeretnék költeni. Amennyiben a falu lakóinak többsége úgy dönt, ne fizessék a településfejlesztési adót, akkor semmilyen előrelépésre nem nyílik lehetőség. A tanácselnök szót arról is, hogy minden lakónak kiküldenek egy nyomtatványt, amelyben nyilatkozhat szándékairól. (A falugyűlés résztvevői ezt a papírt kézhez kapták.)

Először egy ősz hajú férfi kért szót, és elmondta,

olyan alacsony a nyugdíja, hogy nem tudja a hozzájárulást fizetni. A tanácselnök megnyugtatta, attól nem kérnek pénzt, akinek az egy személyre jutó jövedelme a 2 ezer 500 forintot nem haladja meg. Varga József, a külterületen élők nevében javasolta, a tanyaiak ne 600 forintot, hanem csak 400-at fizessenek, mert ők nem élvezik a község szolgáltatásait. A tanácselnök ennek ellenkezőjét bizonyította. A tanyán élők gyerekei Rősken járnak iskolába és óvodába, ezért nekik is érdekük az előrelépés.

A két felszólalás után rövid ideig csend költözött a terembe. Többen felálltak és aláírták a nyilatkozatot. Fizetik a hozzájárulást. A falugyűlésen részt vevők

hamar megnyugodtak, nem szabadultak el az indulatok, és mindenki igazolva látta a tanács szándékát. A lakosság pénzét a legszükségesebb dolgokra költik. A tefa lekerült a napirendről, de Filöp Pál megjegyezte, az utakat jobban kell gondozni. Szili Imre és Bagi Gyula a külterületi öregek napközi otthonához kért telefonot. Dani Ferenc szavátette, sok ezer forintot használták fel az óvoda rekonstrukciójához, mégis le kellett az épületet bontani. A hallgatóság egyetértő bólintása mellett mondta, többet ilyen ne forduljon elő. Bönde Szilveszter pedig arra hívta fel a figyelmet, hogy a kereskedelem javítsa az ellátást. Végül arról beszélt Vajas Józsefné, az MSZMP Szeged Városi Bizottságának osztályvezetője, hogy már nincs különbség a városi és falusi ember igénye között. A falugyűlésen olyan kérések hangzottak el, amiről a városban, külterületen gyakran lehet hallani. Elismerését fejezte ki a népfront-aktivistáknak a rőskei társadalmimunka-akciók sikeréért. Megjegyezte, úgy látja, hogy a helybeliek sokat áldoznak szabad idejükből a falu szépítéséért.

Késő este volt, amikor a rőskeiek befejezték a falugyűlést, és a népfrontelnökének ismét Vereczky Gyulát, titkárnak pedig Szili Emiliát választották.

H. M.

Sárkányeregetők, másodszer a repülőtéren

Nem Süsü, a híres sárkány miatt volt gyerekricsajtól hangos a szegedi repülőtér a hét végén. A Bartók Béla Művelődési Központ rendezett itt második alkalommal sárkányeregető versenyt. Az általános iskolások fúrták-faragták, vágták-szabták a helyszínen kapott anyagokat. A régi, kedves gyerekjáték felújításán jól szórakoztak — mint ezt Schmidt Andrea képei is bizonyítják —, a fiatalok és a legügyesebbek természetesen jutalmat kaptak.

